

ЕММА ПОПИК ШАМАН

Превод от полски: Лина Василева, 1990

chitanka.info

Той беше шаман. По три пъти на ден се изкатерваше на високия рид, за да се моли. Цели часове вървеше с мъка по бунището от натрошени апарати, компютри, сметачни машини и двигатели. Заобикаляше дупките, пълни с технически отпадъци, които, пресовани или замръзнали, образуваха на едни места монолитни скали, а на други — подвижни пясъци. Крачеше търпеливо, а полите на виолетовия му хитон замитаха земята. Виолетовият цвят, който дрехата беше приела от тялото му, подсказваше за същество с възможно най-висока степен на одухотвореност. Под краката му и трошляците засилваха с цвета на аметист. От двете страни на утъпканата пътечка растяха цветя с дебели стебла, под чиято прозрачна ципа се провиждаше водата и плуващите в нея дребни живинки. Когато той преминаваше край тях, леко се обагряха, сякаш ги осветяваше виолетов лъч.

Погледна към сивото небе, скрито зад дебел слой прахоляци, пушеци и газове, останали от цивилизацията, която след натискане на копчето бе избухнала внезапно в ослепителна светлина. През него не се виждаше слънцето, само сегиз-тогиз тъмното небе леко се проясняваше и той се досещаше, че златната звезда на Земята все още обикаля около нея.

Вървеше, защото над планинския връх блестеше Светлината, а хората и растенията живееха под нейните лъчи. Заобиколи сградата, извисяваща се над бърдото от отпадъци. Шаманът никога не влизаше вътре в нея, тъй като на прага ѝ се бе проснал скелет, а във вътрешността ѝ с шум и ръмжеше продължаваха да воюват страшни, тайнствени сили. Там, където се спираше, беше най-близо до светлините, струваше му се, че огромните им бели кръгове висят над самата му глава. Заставаше, след миг вгълбяване вдигаше ръце и започваше молитвата с благодарствени слова към Светлината за благосклонността ѝ да дава живот и топлина. Молеше се със затворени очи, защото го беше страх жаравата да не изгори очите му. По лицето на Шамана струяха сълзи и пот.

Днес Шаманът се молеше за съвет и помощ, понеже нещо лошо бе започнало да се промъква сред неговия Народ на Любовта. Любовта, за която се молеше той, засега нищо не бе променила в света, под окаденото небе бе все така сиво и зловещо, а хората се вкочаняваха от студ и се свираха в своите полуразрушени домове, сред хълмчетата замръзнали боклуци. В последно време бяха

започнали да изказват на глас съмненията си във всепреобразяващата сила на любовта.

— О, Светлина! — започна този ден молитвата си той. — Убеди твоя народ, че трябва да се обича. Дай му знак, направи видимо чудо!

Дълго стоя с вдигнати на възбог ръце, а после заслиза бавно и предпазливо надолу.

Отмина големия леден блок в подножието на планината — замръзнала постройка без стени. В огромния прозрачен леден куб се виждаха етажите, на които бяха подредени легла. В тях спяха мъртвите войници, предизвикали някога войната.

Дочу наблизил шум и ускори крачка. На площадчето се беше струпала застрашително изглеждаща тълпа в сиви хитони. Тези хора не бяха одухотворени, те не бяха развили у себе си възвишени чувства, та затова излъчваха сивота, която се просмукваше и в хитоните им. Земята под краката им също посивяваше, дори камъните, стиснати в дланите им, бяха сиво-кафяви.

Срещу тълпата на разстояние един хвърлей камък стоеше жена в широк червен хитон. Тъканта пламтеше в ярък цвят от бурни и неовладени чувства, от страстен зов и животински желания. Червените коси на жената се извиваха лудо във въздуха, макар че нямаше вятър, надигаха се и се преплитаха като змии. Стиснатите, изгрисани устни подсказваха, че жената няма да отстъпи. Тя тичаше от единия край на стената до другия като хванат в капан звяр, а червената светлина беше толкова интензивна, че осветяваше тухлите зад гърба ѝ. Хитонът се изхлузи от едното ѝ рамо, оголвайки червени рани.

Шаманът слизаше от стръмнината и викаше да спрат, да не извършват престъпление, защото ще престанат да бъдат Народ на Любовта и ще се превърнат в Народ на Злото — като онзи, който беше унищожил света.

— Спрете! — викаше той, като идваше все по-близо. — Хвърлете камъните! Само благодарение на любовта, която обагрят хитоните, въздуха и нещата наоколо, имаме топли пътеки сред замръзналите руини. Само топлината на чувствата, превърната в багра и енергия, огрява този свят и позволява край пътеките да избуяват растенията с дебели стебла, които ни дават вода, храна и материал за дрехи. Само благодарение на сиянието, което носим в себе си, великата Светлина на небето ни дава живот, като се свързва с нашата светлина.

Не извършвайте престъпление! — зовеше той, приближавайки. — Защото това ще означава гибел за всички нас!

Ала сивите хора с камъните носеха малко чувства в себе си и не отпуснаха готовите за нападение ръце. Като съзряха виолетовия хитон на Шамана, единствения толкова одухотворен сред тях, те замълчаха, опасността обаче не изчезна. Чуваха го, но не разбираха думите му. Стояха, притиснали се един в друг, на утъпканото от босите им стъпала площадче, а зад гърба им се извисяваха вледенените развалини на къщите, с провисналите над черните ями на прозорците остри ледени висулки. От устите им излитаха облачета пара, а под краката им се опитваха да поникнат сивите растения с дебели стебла. Засега все още стояха притихнали от почит към неговия красив, виолетов хитон, но Шаманът знаеше, че щом престане да говори, те ще започнат да хвърлят камъни.

Дори да закриеше жената с тялото си и да се опиташе да я отведе, някой точно хвърлен камък можеше да я убие, като обезсили с това всички негови усилия, целия му авторитет.

— Какво е направила тази жена? — попита.

Сивите се спогледаха и взеха да се съветват. Накрая избутаха напред един от най-настървените, а той пристъпи крачка пред множеството, все така с камък в ръка. Почти не светеше, хитонът му беше матов, а очите — бели. Гласът му излизаше от гърлото със скърцане и на Шамана му се стори, че чува как се трият една о друга двете половинки на разцепено от студа дърво. Явно сивият рядко говореше, малко чувства и малко мисли минаваха през ума и сърцето му.

— Тази жена — заскърца той, — си е харесала един от войниците, замръзнали в големия блок. Всеки ден притискаше тялото си до леда, сгряваше го със своята топлина, а той се топеше.

Шаманът слушаше и си представяше как жената разперва широко ръце в желанието си да прегърне целия блок, притиска към леда гърдите си, корема си, своите бедра и колене и търпеливо разтапя мъртвотата, докато най-сетне стига до леглото на един от спящите войници, който лежи по гръб с изтегнати до тялото ръце, като че ли продължава да стои „мирно“. Сините му очи са обърнати към небето, твърде дълго върху тях е имало лед, затова и те са замръзнали, превърнали са се в прозрачни стъкълца, които нищо не виждат. Но

жената вижда целия свят през тези стъкълца. Някога кожата на войника е обгоряла, черни белези са заменили белотата ѝ. След дългите години, прекарани в леда, тя цялата е покафеняла и човекът е заприличал на мумия с разтегнати в горчива усмивка устни. Ала за нея тази усмивка озарява целия свят. Шепне му нощем, нежно като на болно дете: „Събуди се, скъпи, съживи се. Кажи ми нещо, погледни ме.“ Вглежда се в стъклените му очи и в техния хлад отгадава най-горещите желания. Загрява устните му с дъха си, лежи със сърцето си върху неговото, приканвайки го да затупти.

И успя. Съживи го. Събуди го от съня днес сутринта. Всички видяха как той отвори очи и погледна жената. Усмихна се широко и само на нея, а тя радостно го прегърна и му се закле във вечна любов.

— Кажи, Шамане, имаше ли тя право да направи това? — питаше със скърцащия си глас обвинителят. — Нали той е натискал някога бутоните, за да хвърли бомбата. Такива като него унищожиха света. Доволни бяхме, като ги гледахме да лежат мъртви, втопени в леда, в болницата без стени. Ако се събудят, може пак да станат опасни. Жената извърши грях, като предложи на войника любовта си. Защо не избра някой от нас? Ние не можем да понесем тази обида, жената трябва да бъде наказана! Не ще позволим и на войника да остане сред нас, ще го убием.

При тези думи жената притисна гръб към стената, сякаш искаше да разтопи с пламъка на собственото си тяло тухлите, да премине отвъд тях и да избяга. Отблясъците от кожата ѝ примигваха около ръцете и бедрата ѝ, червените ѝ коси се виеха лудо, хитонът ѝ се развяваше, макар да нямаше вятър, а тя самата стоеше като вкаменена и се взираше в сивата тълпа с пурпурните си очи.

Обвинителят престана да говори и преди някой да успее да му попречи, преди самият той да разбере какво прави, хвърли камъка, който държеше. Камъкът изсвистя, досами бузата на жената отхвъркна парченце тухла, завълнува се нейната червена дреха.

Шаманът разбра, че нищо не може да направи. Простря ръце и вдигна очи нагоре, където пламтяха кръговете на Светлините, и като притисна бързо клепачи, защото не можеше да се гледа, призова:

— О, Светлина! Дай знак! Направи чудо! — Той застина неподвижно, напрягайки воля и копнеж, а виолетовият ореол около него сияеше.

Тогава една от Светлините неочаквано угасна. Стана още по-сиво, задуха вятър, заваля сняг и земята бързо започна да замръзва под стъпалата на тълпата. Ципата по стеблата на растенията се набръчка, а течността в тях се превърна в ледени кристалчета. Грамадните листа клюмнаха, спаружиха се, умряха.

Небето още повече посивя и слезе току над главите на хората. В дълбините му нещо, което приличаше на ужасяващо око, светеше жълто.

Големите силиети на руините се открояваха на фона на небето, в дълбоките ями на прозорците остро блестяха наедряващите висулки. Вятърът издухваше от устата си ледени топчета право в устите на хората.

Шаманът продължаваше да стои с вдигнати ръце, гласът му още се носеше, а хората вече изпускаха камъните и падаха ничком, закривайки с ръце главите си. Беше тихо, вятърът вееше и затрупваше със сух сняг просналите се на земята хора. Когато след миг светлината пламна, макар и по-слабо, с жълт отблясък, те започнаха плахо да надигат глави. Шаманът се обърна. Жената вече я нямаше пред стената.

Видяха я в далечината, тичаше през снега и дърпаше за ръка мъжа. Той беше много слаб, нали едва тази сутрин се бе събудил от вечен сън, залиташе и правеше прекалено големи крачки. Закриваше очите си, понеже светлината и блясъкът на снега дразнеха свикналите с тъмнината зеници.

Жената се спираше на всяка крачка, обръщаше се към него, подкрепяше го и го побутваше напред. Сивите нямаха смелост да тръгнат подире ѝ там, където лежеше вечен сняг, а светлината едва-едва докосваше земята и виеше вятър. Най-сетне бегълците изчезнаха във вътрешността на едно от възвишенията, което беше сравнително добре запазена жилищна сграда. Щом влязоха, през тъмната дупка на прозореца, върху снега падна червен отблясък.

— Шамане — завикаха хората, — иди да се молиш, време е, прогони злото!

Шаманът тръгна нагоре по натрошените машини, които беше утъпкал със собствените си стъпала. Крачеше и мислеше за силата на духа, нали духът стана причина Светлината да угасне. Той вярваше, че със силата на любовта неговият народ ще промени света, а днес

получи очевидно доказателство за влиянието на невидимите сили върху материята. Знаеше, че някога материята е била по-силна от духа и че нейното доминиране е причинило унищожаването на света. Сега ще бъде другояче, духът ще преобрази материята. В сърцето му пламна безкрайна надежда. Макар и примитивен, неговият народ ще развие у себе си невиждана мощ.

Изкачваше се полека нагоре с вярата, че от този ден ще започне необратима промяна към по-добро.

Тъничката виолетова пътека лъкатушеше сред натрошени броячи и бобини, промушваше се край кълба преплетени проводници и сложни части от автомати. Чрез страданието, което беше преживял, чрез опасението, което беше изпитал, когато искаха да убият жената с камъни, душата му се бе извисила още повече, а цветът, който излъчваше, стана още по-интензивен.

Стигна до тъмната сграда и веднага забеляза промяната. Вместо скелета на прага лежеше шепя разпиляваща се прах, а едната стена се бе срутила, откривайки хале с машини, работещи с пълна мощност. Въртяха се на най-бързи обороти, някои с такава скорост, че той не успяваше да ги следи с поглед.

Бяха мощни, а по-голямата част от тях беше заровена в дълбок изкоп в земята. Той си помисли, че не е изключено цялата околност, където живеят, да е подкопана, а гигантските машини, укрити там, да пулсират непрестанно като сърце.

По цялата странична стена имаше витрини, заключени и пломбирани с надпис: „Червена тревога“. Поместеният в средата бутон бе подсигурен най-стабилно. Неговото натискане освобождаваше светилната, която вече веднъж беше изпепелила целия свят. Това копче беше червено.

Между агрегатите минаваха проводници, част от които отиваха нагоре, направо към Светлината. По-дебелите от мъжка ръка проводници непрекъснато се мърдаха, голяма мощ преминаваше през тях и напираше да излезе. Изведнъж нещо проблясна така остро, че макар веднага да затвори очи, той запази под клепачите си заслепяващата светлина. Изчаквайки да му се възвърне зрението, Шаманът събра сили, съсредоточи се и се опита да възстанови в мозъка си станалото. Припомни си двата дебели проводника. Бяха покрити с черна изолация, извиваха се и трепереха, тъй като през

вътрешността им преминаваше голяма мощ. След миг той разбра, че всеки от тях бе изпълнен с множество усукани телове. Почти всички се бяха прекъснали и огънали навън и само един, последният, беше останал цял, като свързваше двете черни рамене на проводника. Именно по него беше пробягала внезапната яснота.

Отвори очи и когато свикна със сиянието, погледна към Светлините. Още един светлинен кръг бе пригаснал и пожълтял. Премести поглед към проводниците. И последният, през който преминаваше мощта, беше прекъснат и висеше прегънат и безпомощен. Шаманът стоя дълго, докато се опитваше да разбере всичко. Вглеждаше се във витрините край стената, в проводниците и работещите машини. Нямаше сили да се моли и знаеше, че никога повече нямаше да се моли. Досещаше се какво са представлявали Светлините и каква сила е създала тяхната душа. Разтревожи го наследството, получено от хората, които някога бяха управлявали материята, той се опасяваше, че от тях не може да се очаква нищо добро и че рано или късно всичко ще се превърне в зло.

Натъжи се, като разбра какви съоръжения бяха монтирани в сградата някогашните хора, ала той беше Шаман, негово призвание беше да прогонва нещастията. Представи си какво ставаше долу. Колко растения бяха погинали, колко къщи се бяха покрили с лед и какво ли правеха сега хората? Дали сърцата им ще могат да дадат на телата толкова топлина, че да ги сгреят? Досега той вярваше в точно такъв прилив на живителната енергия, сега обаче се усъмни. Неговият народ бе толкова слабо одухотворен, сивотата не искаше да се обагри в никакъв цвят. Пламтящата в червено жена! Тя беше шансът на всички. Тя обичаше мъжа така горещо и вече бе успяла да постигне толкова много със силата на своята любов. Разтопи леда, събуди мъртвия. Отсега нататък всеки ден, със силата на чувството си тя ще извършва чудото — съживяването на Земята.

Когато тя вървеше, побутвайки и влачейки мъжа, аурата от стъпалата ѝ падаше върху снега, който се топеше. Жената отиде без страх отвъд ледената бариера и заживя в замръзналия дом, а щом влезе вътре, всички забелязаха как от прозорците засия зарево. А под стените досега сигурно са израснали високи растения с огромни червени цветове, в които пулсират живителни сокове. Не след дълго и

мъжът ще всмукне от огнената аура на жената. Децата им ще бъдат като пламтящи факли. И ще се възроди светът чрез любовта.

„Трябва да им помогна — помисли си той. — За всички ще е добре, ако има малко повече светлина. А хората ще бъдат убедени, че е станало ново чудо.“

Какво ли си мислят хората долу, какво възнамеряват да направят? Може би точно в този миг излизат от домовете си, треперят и крият ръцете си в широките ръкави. Студът ги пронизва. Вървят в дълга редица и са гладни, понеже растенията са замръзнали и клюмнали към земята. Стеблата се пречупват с трясък. Хората се опитват да ги дъвчат, попарените растения стават в устата на желе, а живителният сок е безвкусен и се лепи по езика на кристалчета. Това ги дразни, вятърът вее, земята замръзва под краката им. Те вървят, изпълнени със злоба, а хитоните им потъмняват, стават мръснокафяви, засилва се черният оттенък, по някои голямото петно на лявата гръд все повече се разраства. Сякаш от сърцата им се излива черна, лоша кръв и се всмуква в тъканта. Такива хора са способни на всичко, способни са на всякакво престъпление, а по сивите им лица не трепва нито един мускул. Има сред тях обаче и други, които в похода излъчват белота — съчувствие. Белотата плахо прояснява сивотата, избухва като петно и — уплашена — се сгъстява. Тези хора ще направят същото, което и другите. Тълпата почернява и се приближава до сградата, от чиито прозорци проблясва червено зарево. Тя ненавижда дори тази топлина, иска да убива.

„Когато блеснат Светлините — помисли си Шаманът, — хората ще извикат: «Ето го новото чудо!» Светлините ще се застъпят за жената!“

И той, Шаманът, ще предизвика това ново чудо. Той се приближи със сигурна крачка до проводниците, хвана ги с две ръце и доближи един до друг прекъснатите краища. Поколеба се за миг и после бързо ги съедини. Внезапен блясък, ослепяваща светлина полетя на зигзаг надолу, към земята. Сиянието бе толкова интензивно, че в сравнение с него Светлините изглеждаха жълти и мижави. Гръм! Непозната мощ отхвърли Шамана към стената. От блясъка не виждаше нищо, а в земята все така биеха светкавици. Шаманът лежеше наранен, със затворени очи, ала се радваше, че на Земята се възцари светлина и топлина. „Тази ослепителна мощ би могла да размрази дори почвата“

— помисли си той. Представи си как цветовете се изкачват по гъвкавите стебла нагоре, а ледените куполи се топят. Хората тичат, смеят се и крещят от радост, прославят жената, убедени, че Светлините са благословили нейната любов.

Шаманът огледа още веднъж сградата и съоръженията, щом събра сили да стане, за да бъде сигурен, че всички бутони във витрините са добре защитени, а онуй, в средата, си е все така недокоснато. То привличаше погледа му, а докато го гледаше, почувствува, че виолетовата му аура се вълнува, заредена с предчувствия.

Излезе навън, заслони очи с ръка и се опита да погледне към Светлините. Тутакси ослепя, клепачите му паднаха, но и под тях той виждаше, че около всяка имаше кръгъл стъклен балон, а проводниците отиваха надолу, към сградата, в която агрегатите произвеждаха мощта, захранваща Светлините. Значи тази сграда работеше ритмично като пулс, значи тази страшна сграда беше сърцето на Светлините, за които досега той си мислеше, че са божества.

Припомни си скелета на прага. Голяма трябва да е била мощта, убила човека и после изпепелила тялото му.

„Тя все още е тук — помисли си. — А кои са били тези хора, които са можели да произвеждат такава мощ и да я насочват против човека?“

Замръзналите в ледения блок войници бяха от тях. Какво ли ще стане, ако всички те бъдат събудени? Шаманът не беше убеден, че са мъртви. Може би ще станат и ще дойдат при неговия народ с блага и същевременно страшна вест. Той бързаше да се върне, изпълнен с вярата, че долу ще го посрещне нещо добро, че е събудил у хората благосклонност към жената и нейния избраник.

Сивите хора седяха на площада. Докато слизаше, той забеляза настроението на отпускане и безгрижие. Бяха се разположили кой където му падне, върху купища тухли, върху ръждясващите от сто години машини, върху бойните коли, обърнати с колелата нагоре. Винаги са си били тук, никой обаче не знаеше за тях, защото бяха скрити под снега. Шаманът винаги бе смятал, че по тези места има ледени възвишения и вечна замръзналост.

Земята бълваше пара, която приличаше на руното на млад овен. Тя се стелеше върху всичко наоколо. Къдриви цветчета и млади

листенца поникваха на всяка педя земя. Ленивите ръце на хората посягаха към стебълцата, пречупваха ги и пъхаха парченцата в устата, за да сдъвчат влакнцата, за да изсмучат вкусния сок. С ъгълчетата на устата изплюваха дървесинените остатъци и пак посягаха към следващото растение, успяло да поникне на същото място.

Шаманът не знаеше дали да ускори, или да забави крачка от удивление. В сърцето му се промъкваше неясно опасение. Приблужи се още малко и забеляза човек, седнал върху ръждясал танк. Не го познаваше, затова се спря разтревожен. От човека не излизаше никакъв цвят, той не излъчваше нищо, около него имаше пустота, която смучеше навътре. Опасно беше да се стои край него, защото пространството около седналия беше с отворена уста и в нея се всмукваше виолетовият цвят, обвинил Шамана. Той отстъпи няколко крачки и издърпа аурата си от привличането — така, както се издърпва пола от зъбите на куче. Заобиколи и се озова срещу седналия. Ужаси го усмивката на кафявото лице с прекалено опъната, сякаш къса кожа, усмивката, която беше просто озъбване. Оголените, изгнили зъби приличаха на зъби на скелет, прележал сто години в земята. Усмиваше се горчиво, като че ли притежаваше мъдрост и нямаше надежда, ала вероятно неговата обгоряла кожа, възстановила се в леда, не му позволяваше да затвори устата си. В това лице на кафява мумия синееха светли, воднисти очи без ириси и зеници. В тях се пропадеше като в езеро и не се стигаше до дъното.

Човекът ядеше лакомо и алчно стеблата и дори не изплюваше влакната, сякаш не беше ял от сто години. Хвърли безразличен поглед към Шамана, просто за миг насочи очите си към потрепващата виолетова мъгла.

Отвори уста с болезнена гримаса, посочи гърлото си, докосна с пръсти адамовата си ябълка и се опита да издаде глас. От тъмната дупка на устата не излезе никакъв звук, макар че Шаманът очакваше да чуе вой. Съживеният войник наведе глава и разпери ръце, застивайки с отворена уста в безпомощен жест на отчаяние. Гласните му струни бяха изгорени и не можеше да изрече нищо. Той отпусна ръце и направи опит да се усмихне извинително, ала устните му само се разтягаха и свиваха. В светлите очи без зеници се показва мъгла, опит да разбере онова, което виждаше. На Шамана му се стори, че неговият виолетов хитон привличаше вниманието на войника.

Чувствуваше, че вътре в това съживено същество има човек. Укрит в бункера си, той не можеше да възприема непосредствено впечатленията от света. Между този човек и нещата, които той виждаше, съществуваше вътрешен телефон, изпращащ думите деформирани и едва доловими.

Войникът знаеше това, но само частично, понякога бе чувал през дебелите стени на бункера гласове, които го зовяха на повърхността. Той не можеше да го направи и страдаше, ала миг след това изпадаше в мълчание и се превръщаше в автомат, забравил програмата си.

Войникът стана бавно и залитна, сякаш му се зави свят. Хвана дланта на Шамана и я остави да му се изплъзне — не знаеше как да стисне пръстите си. Обърна се и тръгна с тежката, несигурна крачка на зомб, на съживен мъртвец.

На меката земя лежеше скелет. Свитите крака, разперените ръце, приведеният към рамото череп показваха, че смъртта е настъпила внезапно, сякаш е покосила цвете. Шаманът се озърна с ужас. Не искаше да повярва, но жената вече не пламтеше, нейните червени коси вече не се развяваха, пурпурните ѝ очи не осветяваха тъмнината и нейният полудял хитон не се развяваше. Между костичките на китката ѝ поникваха дребни, розови цветчета, все едно че тя ги късаше под земята на цели букети.

— Какво е станало тук? — изкрещя Шаманът, забравил, че войникът нито ще го разбере, нито ще му отговори. Онзи обаче отвори уста и вдигна лице към небето, сякаш отправяйки проклятие. Стоеше като паметник на страдащ, който се е вкаменил и не може повече да креци. Приличаше на недоразвит човек, на голям пън, който несръчно имитира живите. За миг беше човек, после сигналът на вътрешния му телефон замлъкна. Той не разбираше думите и затова се превърна в разстроен автомат. Ала неговата памет пак започна да му подсказва нещо, та повдигна ръка и очерта между небето и земята бърз зигзаг, насочвайки показалеца си право в прострениа скелет. Присви крака и се престори, че пада мъртъв.

— Светлините ли я убиха? — не можеше да повярва Шаманът. — Светкавиците?

Спомни си как стоеше там, горе, и държеше в ръка свързаните проводници, белите светкавици биеха в земята като побеснели и той си

мислеше, че предизвиква чудо и дава радост на хората. Искаше с това чудо да спаси жената, а я беше убил.

До тях се приближи същият сив човек, който преди обвиняваше жената. Чешеше мързеливо косматата си гръд и гледаше равнодушно печалните останки.

— Той излезе от ледения дом — посочи към войника, а онзи се мъчеше да се усмихне и клатеше глава, доволен, че говорят за него. — Дойде при нас и взе да ни показва устата си — продължаваше сивият. — Разбрахме, че е гладен и не може да чака, докато жената му намери нещо за ядене. Дадохме му растения, гризеше с мъка. Когато задоволи глада си, започна да размахва ръце, сякаш искаше да ни каже нещо важно. Разбрахме, че е свързано със Светлините. Струпахме се около него, почти замръзвайки на едно място, а той ни показваше, че ще има много светлина. Заклинаше я, омагьосваше я, предизвикваше чудо. Чакахме с напрежение да пламне голямата Светлина.

Тогава видяхме жената да тича към нас с вик. Тя сграбчи войника за ръката, за да го отдръпне от нас, не искаше той да даде яснота. Тогава през небето прелетя бяла светлина, удари жената по главата и мигновено я повали на земята. Стана чудото, което войникът предсказваше, той го предизвика, а Светлината наказа тази, която искаше да попречи на чудото да стане. Показа ни, че войникът трябва да се качи горе и там да направи онова, което причини чрез вълшебството с ръце. Ти, Шамане, не успя да го постигнеш, макар ти да си онзи, който прогонва злото.

Всички сиви се струпаха около тях и зачакаха решението, което можеше да бъде само едно. Шаманът се чувствуваше слаб, виолетовото му сияние изчезваше, обезцветяваше се като тъкан, избеляла от сълзи.

— Заведи го при Светлините, Шамане, заведи го, защото яснотата ще накаже и теб.

Войникът кимаше, като че ли разбираше за какво става дума. Шаманът въздъхна, погледна за последен път скелета, който почти бе изчезнал под килима от млада зеленина и розови цветенца, обърна се и тръгна нагоре. Вървеше бавно и с мъка. Зад себе си чуваше тежкия дъх на съживения. Не вярваше, че войникът ще съумее да направи нещо, нали само малка част от мозъка му помнеше наученото. В нищожна

степен беше човек като някогашните хора, като онези, които са били в състояние да създават огромни мощности за унищожението на света.

Стъпваха по машинни детайли, ала съживеният не се интересуваше изобщо от тях, не разбираше по какво върви. От време на време Шаманът се обръщаше и поглеждаше във воднистите сини очи на съществото, което продължаваше да се усмихва, макар и вече не горчиво, а зловещо.

Потънал в мислите си, Шаманът вървеше все по-бавно и дори не чувствуваше как аурата му попада в пространството около съживения като в пустотата на гроб. Не забеляза доколко е обезсилен, вървеше като замаян, сякаш именно той беше този, който живее половинчато.

Когато се изкатериха на върха, войникът влезе в залата и се изправи пред стената, покрита с бутони, а Шаманът не направи нищо, въпреки че негово задължение беше да предотвратява нещастията. Не се помръдна, когато онзи си спомни жеста, който трябва да направи, за да запали голямата яснота. Стоеше, а войникът — както някога — протегна ръка и натисна червения бутон.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 40,41,42/1990 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.